

عنوان مقاله:

بررسی خودپنداره تحصیلی به عنوان متغیر میانجی در رابطه بین انگیزش پیشرفت با تعلل ورزی تحصیلی در دانش‌آموزان دوره متوسطه اول

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی روانشناسی، علوم تربیتی و سبک زندگی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

فرشته آفاقی - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بیرجند

علی عسکری - عضو هیات علمی دانشگاه بیرجند

هادی پورشافعی - عضو هیات علمی دانشگاه بیرجند

خلاصه مقاله:

تعلل ورزی تحصیلی به عنوان عاملی از ناکارآمدی و بدعملکردی دانش آموزان در امور تحصیلی محسوب میشود. پژوهش حاضر با هدف تعیین بررسی خودپنداره تحصیلی به عنوان متغیر میانجی در رابطه بین انگیزش پیشرفت با تعلل ورزی تحصیلی در دانش آموزان دوره متوسطه اول شهر بشرویه انجام گرفت. پژوهش از نظر روش، توصیفی و از نوع همبستگی است. جامعه آماری این پژوهش، شامل تمامی دانش آموزان (تعداد 590 نفر) دوره متوسطه اول در سیستمش/سه/سه (راهنمایی سابق) شهر بشرویه در سال تحصیلی 94-95 (320 دانش آموز دختر و 270 دانش آموز پسر) میباشد که با احتساب ریزش حدود 10 درصد، حجم نمونه 260 نفر به روش نمونه گیری طبقه ای نسبی در نظر گرفته شد که از این تعداد، 240 دانش آموز پرسشنامه ها را بطور صحیح کامل نمودند و جهت اندازه گیری متغیرهای پژوهش، پرسشنامه های تعلل ورزی تحصیلی (1984) (PASS) خودپنداره تحصیلی ییسنچن (2004) و انگیزش پیشرفت (1970) (T.M.A) در اختیار آنها قرار گرفت. پس از جمع آوری اطلاعات، داده ها با روشهای آمار تحلیل رگرسیون چندگانه و آماره دوربین واتسن و آزمون سوبل با بهره گیری از نرم افزارهای SPSS و AMOS مورد بررسی قرار گرفت. که نتایج آن عبارتند از: انگیزش پیشرفت اثر مستقیمی بر تعلل ورزی تحصیلی و خودپنداره تحصیلی دانش آموزان دختر و پسر دوره اول متوسطه دارد. خودپنداره تحصیلی اثر مستقیمی بر تعلل ورزی تحصیلی دانش آموزان دختر و پسر دوره اول متوسطه دارد. انگیزش پیشرفت به واسطه خودپنداره تحصیلی اثر غیرمستقیمی بر تعلل ورزی تحصیلی دانش آموزان دختر و پسر دوره اول متوسطه دارد

کلمات کلیدی:

خودپنداره تحصیلی، انگیزش پیشرفت، تعلل ورزی تحصیلی، متغیر میانجی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/497993>

